

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Actus admirationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT XXVI.

Qui conveniat animam Christo patienti
devotam, in ejus mysterij admiratione, eiq;
cognatis affectibus, interdum
exerceri.

§. 1.

Actus Admirationis.

SI qua unquam res admiratione, immo stupore & ecstasi
digna fuit, ea certè est, Christus patiens, Christus mo-
riens, & passione ac morte suâ perficiens opus redemptio-
nis nostræ. Hoc enim opus est, ad quod (vel ipso Paulo *Act: 13.*
præunte) transferre liceat ea Habacuc Prophetæ verba: *Habac: 1.*
Aspicite in gentibus, & videte; admiramini, & obstupescite:
quia opus factum est in diebus vestris, quod nemo credet cum
narrabitur. Quod enim, amabo, est opus illud aded admi-
ratione & stupore dignum; nisi quod intuemur DEI filium,
Dominum Majestatis, & regem gloriæ, pro vilissimis man-
cipijs, pro servis nequam, & infensissimis inimicis, Tertul-
liani verbo, *in tantum humilitatis exhaustum;* ut ab ijs ipsis, *De Car: Chr:*
quorum amore huc descenderit, vincula sustineat & oppro-
bria, dolores & ignominiam, alapas & sputa, flagella & co-
ronam spineam, clavos & crucem, vulnera & mortem?
Opus, quod nemo credet, cum narrabitur: quia si humanis
rationibus ista pensentur, & nisi vis major intellectum sibi
subijciat; quàm rerum istarum vel suspicio longè est ab hu-
mana mente, tam procul est earum fides à corde.

Enimverò (si rem, quatenus oportet, perpendimus)
tanta est, tamq; incredibilis, ejus operis admirabilitas, ut
omnem transcendat & exsuperet etiam Angelicam intelli-
gen-

gentiam. Ut enim hoc dicam cujusdam exempli gratia: Si Deus supremum Angelorum, aut unum quemvis eorum numero, eâ gratiâ destinasset in terras, ut sub assumpti qualitercunq; hominis figurâ atque habitu, pro salute nostra procuranda, mortalium omnium injurijs ac ludibrijs obijceretur: obstupesceret, credo, ad factum insolens reliqua cœlestis militiæ multitudo; & nisi quoddam in illo beato statu, DEI voluntatem submissè reverentur in omnibus, tamen si facti naturam spectes, æmulatione aliqua scilicet, & nonnullo quoq; indignationis sensu tangerentur; quod infontem pro reo, sanctissimum pro impio, beatissimum pro infelicissimo, sublimem prorsus cœlestemq; naturam, pro terræ filio ac luto vili, ei subijceret indignitati. Quo igitur modo eos nunc affici oporteat, cum communem suum totiusq; universi procreatorem, Patrem, Dominum, Principem, à cujus immensa dignitate, sublimitate, excellentia sese infinito distare intelligunt, contuentur vermium vilissimorum ingratisimorumq; gratiâ, in eam dolorum, opprobriorum, ærumnarum abyssum esse devolutum.

Hujus adeo rei mysterium, tam ab omni mente, & quamvis acutâ ac perspicaci intelligendi vi remotum atque subductum est; ut sublimissimi quique Seraphinorum illud suspectent attoniti, & id, cujus modum & rationem fati capere & exprimere nequeant, solâ quodammodo admittitione venerentur.

Isai. 6.

Huc etenim illud referri potest, quod (teste S. Hieronymo) quidam Latinorum Interpretum, per duo Seraphim (quæ apud Isaiam clamabant alter ad alterum) *vetus & novum testamentum* dicunt adumbrari; & mirari ad invicem, quod *DEUS Sabaotb in forma DEI Patris positus, formam servi accepit, & humiliaverit se usque ad mortem, mortem autem crucis.*

Cui cogitationi non absurdè hanc adjunxerimus: *Quemadmodum scilicet cœlestes illi Seraphini, divina natura*

turæ infinitatem, ineffabilemque; eminentiam contuentes; cum se ex immenso illo divinarum laudum pelago, cui immerfi sunt, ut ita loquar, evolvere non valeant, aut id etiã, quod de illo capiunt, liberè profari; assiduo clamore suum illud solemne congeminant: *Sanctus, sanctus, sanctus*; unã illã voce omnem complexi divinã naturã absolutionem: ita cum ad ipsum Christum conversi (cujus gloriam Joanne teste, eo loco vidit Isaias) ejus in forma servi humilitatem, abjectionem, exinanitionem contemplantur, & quò tandẽ nostrã vermium causã summa illa majestas, & ad quã indigna, quãmq; acerba, idq; solã suã bonitatis atque amoris incitatione, descenderit: non habent, opinor, quo portentum illud ineffabilis benignitatis celebrent ac prosequantur acroamate, nisi Amoris nomen iterent, iterentq; assidue, ad invicem exclamantes: *ô amor! ô amor! ô amor!* eãq; congeminatione magnam mysterij admirabilitatem, indicantes.

Quod ipsum subinde etiam in hac mortali vita usvenire legimus animabus sanctis, in penitiorem ejus mysterij contemplationem ingressis. Quas inter B. Magdalena de Pazzis; cum aliquando immensam Christi pro nobis Crucifixi charitatem profundius commentata esset; summã illius admiratione sic affecta est, ut sui vix potens, cum Crucifixi effigie, omnia ædium hortiq; spatia ultro citroq; concursans, nihil præterquã exclamaret: *ô amor! ô amor! ô amor!* atque ab obvijs Sodalibus, ut is amor ametur, contendere.

Subinde igitur simili aliquã ratione, ad aspectum Jesu crucifixi exerceri poterimus; ex ejus mysterij attentiori consideratione, Amorem, Amorem, Amorem congeminantes. Quæ quidem, tametsi id unum agas (uti hîc etiam observat P. Rodriguez) optima erit & multum utilis oratio. Possumus etiam, velut pro loci compositione, figura-

re animo, tanquam si ad Christi crucem in monte Calvario, cum DEI Matre & dilecto discipulo, adstemus; eorumque proinde habitum affectumque; observare, quos dubium non fit, etiam inter acerbissimos dolores, earum rerum quae tunc gererentur altâ contemplatione suspensos, eo spectaculo miraculôq; hæsisse attonitos: secundum quod Simon de-

L. 13. qui de passione.

Cassia, ad illa verba S. Joannis: *Stabant autem juxta crucem JESU, &c. Sed Mater ejus (inquit) mente plus quam oratio ferebatur in illum. Et quanquam pressa doloribus, per spiritus cordis aspectu contemplabatur illum, atque presentia & interna mysteria ejus, cum illuminandus esset mundus in splendoribus ejus.* Hæc illa spectabat videlicet, cum ea animi spectaculo perculsi admiratione, quam utique adferre atque inferre consueverit, rei magnæ atque insolentis præsens contemplatio. Neque diversus erat cœlestis illius aquilæ, Joannis inquam, eadem mysteria profundâ secum meditatione involventis, affectus. Cum ille fortassis retractaret animo, particulatimque expenderet, quod compendio Christum Nicodemo dixisse meminerat: *Sic DEUS dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret.* Ubi vocula sic admirationis servit, & multas gravesque causas suggerit admirationis.

Jeann. 3.

Sic enim, sic DEUS dilexit mundum, sic, inquam, sic, hoc est, usque ad summam & inauditam & incredibilem filij sui unigeniti deprecationem & exinanitionem. Sic, sic, hoc est, usque ad vincula, sputa, sannas, flagella; usque ad ludibrium coronæ spinæ; usque ad crucis patibulum; usque ad infamem & turpissimam atque acerbissimam necem. Sic, sic, sic, DEUS dilexit mundum. Ut jam sit, quod rursum exclamare libeat: *ô amor! ô amor! ô amor! O amor, qui de sinu Patris quodammodo detrahis unigenitum! ô amor, qui (secundum hominem loquor) Das sapientiam infatuas! ô amor, qui infirmum facis, omnipotentem!*

Genes. 31.

Iterum hîc dicam: *si contra DEUM fortis fuisti, ô amor!*

quæritur

quantò magis contra homines prevalebis? Et tamen cor nostrum caute durius, non liquefeit ad hoc incendium; & cum tot causas DEUM amandi habeamus, alià qualibet flammâ capi faciles, etiã fatuos ignes sequimur; & (quod novâ rursùm admiratione dignum est) ad ejus amorem, cui uni amando facti sumus, præduri ac flecti indociles, & tanquam sine sensu peristamus. Ut meritò dolens quisq; exclamet cum S. Bonaventura: *Undiq; me circumdat amor; & P. 2. Stim. c. 2.*
nescio quid sit amor.

§. 2.

Admirationis fructus.

AT neque exercitationem hujusmodi rem otiosam ac sterilem esse putes, aut fructu vacare temporis moram, quam ei tractandæ fortasse deputaveris: quin potiùs id opus existima, plenum esse non modò solatij, sed etiã compendij spiritualis. Siquidem in primis ea divinæ bonitatis admiratio, egregia quædam laus DEI est; quia non admiramur, nisi cujus summam eminentiam agnoscimus, ipsaq; nostrâ admiratione contestamur. Ut quod apud Agellium Musonius dixit Philosophus: *magnam laudem non abesse ab admiratione;* id convertere nobis liceat, & dicere: admirationem à magna laude non abesse; immo ipsam, magnam laudem esse. Etenim si nulla laus hac illustrior esse potest, quàm cum rem quampiam sic commendamus, ut dicamus esse prorsus admirabilem: ipsa profectò admiratio, magna laus erit; cum actus ipse admirandi, tacita quidem, sed efficacissima sit professio admirabilitatis. *l. 5. c. 1.*

Neque fallor, opinor, si dixerò: magnam eam laudem, quâ beatæ mentes divinam gloriam intermisso conatu concelebrant; in assidua ista (quam paulò antè memorabamus) sempiternæ naturæ, & incommutabilis pulchritudinis admiratione, magna ex parte consistere. *Hac namq; beatæ visio*